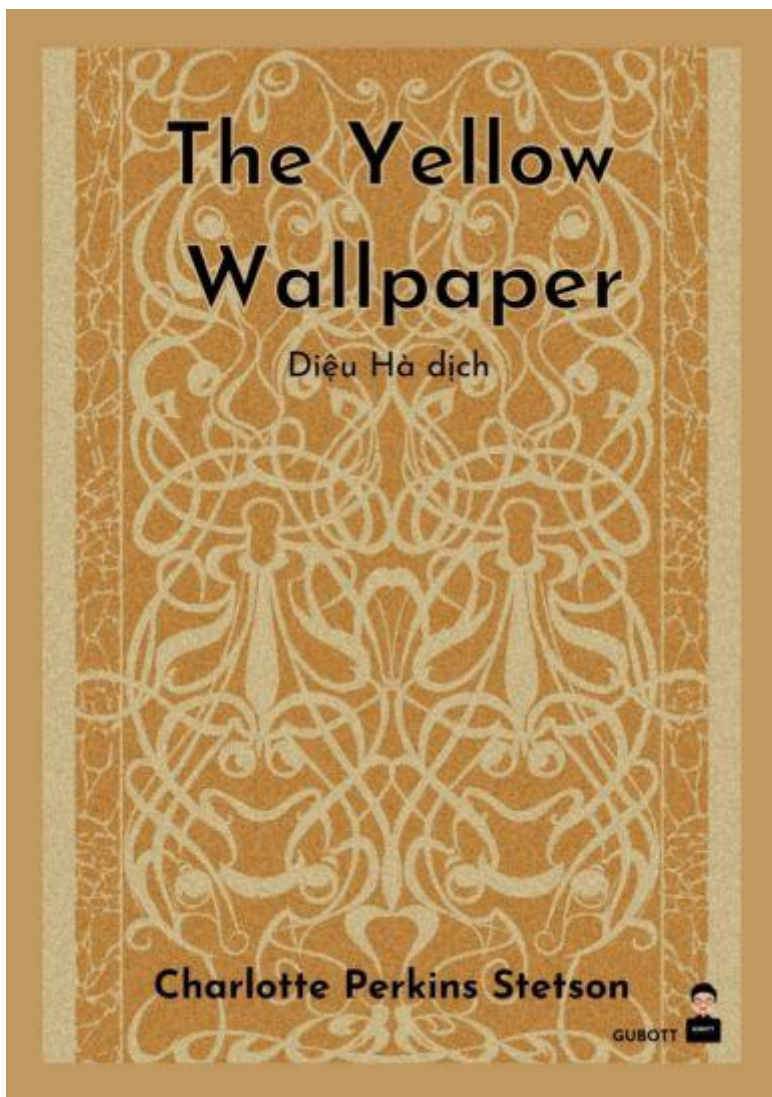

Giấy dán tường vàng

Charlotte Perkins Gilman

Người dịch: Diêu Hà

Giám sát: Tường Vy (Vie)

Soát lỗi: Cẩm Tú

Biên tập: Thu Anh (Cốm)

Thiết kế bìa: Huyền Trân (Red Apple)

Rất hiếm khi chỉ có những người bình thường như tôi và John lại giữ ngôi nhà của tổ tiên cho mùa hè.

Một căn biệt thự thuộc địa, một di sản được truyền lại, tôi có thể nói là một căn nhà ma ám, và đạt đến đỉnh cao của sự lãng mạn- nhưng điều đó là đòi hỏi số phận quá nhiều.

Tôi vẫn tự tin khẳng định rằng có điều gì kì lạ về nó.

Hơn nữa, tại sao nó phải rẻ đến đến thế? Và tại sao lại bị bỏ hoang trong khoảng thời gian lâu như vậy?

John cười nhạo tôi, dĩ nhiên rồi, nhưng người ta lại mong đợi điều đó trong hôn nhân.

John thiết thực đến cực độ. Anh ấy không thể chịu đựng được niềm tin, những nỗi khiếp sợ kinh hoàng trong sự mê tín, và anh chế giễu thẳng thắn bất kỳ cuộc nói chuyện nào về những điều không thể cảm nhận được, không thể nhìn thấy, và không thể đưa ra bằng hiện vật.

John là một bác sĩ, và có lẽ - (tất nhiên tôi sẽ không nói điều đó với một linh hồn sống, nhưng đây là một tờ giấy vô tri và là một sự khuây khoả lớn cho tâm trí tôi) - có lẽ đó cũng là lý do khiến tôi không thể mau chóng khoẻ lại.

Bạn thấy đó, anh ấy không tin rằng tôi bị ốm!

Và mình có thể làm gì được chứ?

Nếu một bác sĩ có uy tín, và là chồng của mình, khẳng định với bạn bè và người thân rằng không có vấn đề gì thực sự xảy ra với mình ngoài chứng trầm cảm tạm thời- một khuynh hướng kích động nhẹ- thì mình phải làm gì?

Anh trai tôi cũng là một bác sĩ, cũng có uy tín, và anh ấy cũng nói điều tương tự.

Vì thế tôi phải uống phốt-phát và phốt-phít- bất kể nó là cái gì, thuốc bổ, những cuộc đi dạo, không khí, và cả những bài tập thể dục, tôi bị cấm “hoạt động” cho đến khi khoẻ lại.

Cá nhân tôi không đồng tình với quan điểm của họ.

Cá nhân tôi tin rằng hoạt động phù hợp, cùng với niềm vui thích và sự thay đổi, sẽ khiến mình cảm thấy tốt hơn.

Nhưng mình phải làm gì?

Tôi đã viết được trong một khoảng thời gian bất chấp họ thế nào; nhưng điều đó khiến tôi kiệt sức- phải cố gắng che dấu điều đó, nếu không sẽ phải đối mặt với những phản đối gay gắt.

Đôi khi tôi thích điều đó trong tình trạng này nếu tôi có ít phản đối hơn, được tiếp xúc xã hội và được động viên nhiều hơn - nhưng John nói rằng điều tồi tệ nhất mà tôi có thể làm là nghĩ về tình trạng của mình, và tôi phải thừa nhận là nó luôn khiến tôi cảm thấy tệ hơn.

Vì vậy tôi sẽ để mặc nó và bắt đầu nói về ngôi nhà.

Nó là nơi đẹp đã nhất! Nó khá đơn độc, ở ngay sau con đường, cách khoảng ba dặm so với ngôi làng. Nó gợi nhắc tôi nhớ đến những địa điểm ở Anh mà bạn thường đọc về vì nơi đó có những hàng rào, có những bức tường, những cánh cổng, và rất nhiều những ngôi nhà nhỏ riêng lẻ dành cho những người làm vườn và người dân.

Ở đó có một khu vườn *đầy mê hoặc!* Tôi chưa từng nhìn thấy một khu vườn nào - rộng lớn và rợp bóng mát, đầy những lối đi hình hộp, và được phủ quanh bởi hàng cây nho dài cùng với những chiếc ghế ngồi bên dưới chúng.

Ở đó từng có cả nhà kính nhưng đến hiện tại chúng đều đã bị gỡ bỏ.

Tôi tin rằng đã có một số rắc rối pháp lý về những người thừa kế và đồng thừa kế; dù sao đi nữa, nơi đây cũng đã bị bỏ hoang trong nhiều năm rồi.

Tôi e sợ rằng điều đó phá hỏng sự ma mị của tôi; nhưng tôi không quan tâm - có điều gì đó rất lạ trong ngôi nhà này - tôi có thể cảm nhận được nó.

Tôi đã kể lại điều đó với John vào một buổi tối bên dưới ánh trăng, nhưng anh ấy nói những gì tôi cảm thấy chỉ là *phác họa lên*, và đóng sập cửa sổ lại.

Đôi khi tôi giận John một cách vô lý. Tôi chắc rằng trước giờ tôi chưa từng nhạy cảm đến như vậy. Tôi nghĩ đó là do tình trạng tâm lý này.

Nhưng John nói nếu tôi cảm thấy thế, tôi sẽ bỏ qua sự tự chủ đúng đắn; vì vậy tôi cố gắng hết sức để kiểm soát bản thân - ít nhất là trước anh ấy - và điều đó khiến tôi cảm thấy rất mệt mỏi.

Tôi không thích căn phòng của chúng tôi một chút. Tôi đã muốn tầng dưới mở ra phía quảng trường và có hoa hồng trên khắp cửa sổ, và thêm cả những chiếc móc treo chintz cổ điển xinh đẹp! Nhưng John không nghe.

Anh ấy nói là chỉ có một cửa sổ và không có chỗ để cho hai chiếc giường, và không có chỗ nào gần cho anh ấy nếu lấy một cái khác.

Anh ấy rất cẩn thận và tình cảm, và hiếm khi để tôi cử động nếu không có chỉ đạo đặc biệt.

Tôi có một lịch trình uống thuốc cụ thể từng giờ trong ngày; anh ấy chăm sóc về mọi mặt cho tôi, và vì vậy tôi cảm thấy mình thật vô ơn khi không tôn trọng nó nhiều hơn.

Anh ấy nói rằng chúng tôi đến đây chỉ vì tôi, rằng tôi cần được nghỉ ngơi một cách hoàn hảo và tận hưởng được bầu không khí trong lành. “Việc tập luyện phụ thuộc vào sức lực của em, em yêu,” anh ấy nói, “và thức ăn phần nào phụ thuộc vào khẩu vị của em; nhưng bầu không khí ở đây thì em có thể tận hưởng mọi lúc.” Vì vậy chúng tôi lấy tầng trên cùng của ngôi nhà làm nơi nuôi dưỡng.

Đó là một căn phòng rộng lớn, thoáng mát, gần như chiếm toàn bộ tầng lầu, có cửa sổ nhìn ra mọi hướng, không khí và ánh nắng chan hòa. Tôi đoán đây là nhà trẻ trước rồi mới đến sân chơi và phòng tập thể dục; vì cửa sổ bị cấm đối với trẻ nhỏ, và có cả những chiếc nhẫn và những thứ khác trên tường.

Màu sơn và giấy trông như thể đã được sử dụng bởi một trường dành cho nam sinh. Nó bị bóc ra – cái giấy dán – thành những mảng lớn xung quanh đầu giường của tôi, chùng nào tôi có thể với tới, và ở một vị trí tuyệt vời ở phía bên kia của căn phòng thấp xuống. Tôi chưa bao giờ thấy một tờ giấy dán nào tồi tệ hơn thế trong cuộc đời mình.

Một trong những hoa văn rực rỡ sắc màu đó vi phạm mọi tội lỗi về nghệ thuật.

Nó đủ mờ đục để làm con mắt bối rối khi dõi theo, đủ rõ để liên tiếp gây khó chịu, và kích động học tập, và khi bạn dõi theo những đường cong khập khiễng, không chắc chắn trong một khoảng cách gần, chúng đột nhiên tự sát – lao xuống ở những góc độ quá mức, tự hủy hoại bản thân vì những mâu thuẫn không ai rõ.

Màu sắc nó đối nghịch, gần như là rối loạn; một màu vàng âm ỉ, ô uế, nhạt nhòa một cách kỳ lạ bởi ánh nắng chiếu chậm.

Ở một số nơi, nó là một màu cam nhạt nhạt mà lại xỉn màu, một số nơi khác lại có màu lưu huỳnh yếu ớt.

Thảo nào bọn trẻ ghét nó! Bản thân tôi cũng sẽ ghét nó nếu tôi phải ở trong căn phòng này lâu.

John đến, và tôi phải dẹp chuyện này đi, – anh ấy ghét khi thấy tôi viết một chữ.

Chúng tôi đã ở đây được hai tuần, và tôi cảm thấy không thích thú việc viết lách như trước đây, kể từ cái ngày đầu tiên đó.

Bây giờ tôi đang ngồi bên cửa sổ, trong cái nhà điều dưỡng tồi tệ này, và không điều gì có thể cản trở việc viết lách của tôi nhiều như tôi mong muốn, tiết kiệm sức lực.

John đi vắng cả ngày, và thậm chí là cả đêm khi anh ấy có những ca bệnh trở nặng.

Tôi thấy may mắn vì trường hợp của tôi không tồi tệ thế.

Nhưng những bất an phiền muộn này khiến tôi thật sự suy sụp..

John không biết tôi thực sự đã phải chịu đựng thế nào. Anh ấy nghĩ là không có lý do gì để phải đau khổ, và điều đó làm anh ấy thỏa mãn.

Tất nhiên nó chỉ là sự lo lắng. Nó đè nặng lên tôi vì vậy tôi không thể đảm nhận vai trò của mình theo bất cứ cách nào.

Đáng ra tôi phải ra một nguồn trợ giúp cho John, một chỗ dựa và niềm an ủi, và giờ đây tôi lại trở thành một gánh nặng tương đối rồi.

Không ai tin rằng đó là cả một nỗ lực để tôi có thể làm được những việc nhỏ nhặt - ăn mặc, giải trí, và đặt hàng.

Thật may mắn khi Mary rất tốt với đứa bé. Thật là một đứa trẻ đáng yêu!

Và vì vậy mà tôi không thể ở bên anh ấy, điều đó khiến tôi rất lo lắng.

Tôi cho rằng John chưa bao giờ cảm thấy lo lắng trong cuộc đời của mình. Anh ấy cười nhạo tôi rất nhiều về miếng dán tường này!

Lúc đầu anh ấy có ý định thay lại giấy dán tường cho căn phòng, nhưng sau đó anh ấy nói rằng nó đang khiến tôi cảm thấy tốt hơn, không có gì tệ hơn cho một bệnh nhân bị căng thẳng là bỏ đi một thứ đặc biệt như vậy.

Anh ấy nói rằng sau khi thay đổi giấy dán tường, tiếp đến sẽ là cái thành đầu giường nặng nề, sau đó là các cửa sổ có rào chắn, và sau đó là cánh cổng ở đầu cầu thang, v.v.

“Em biết rằng nơi đây khiến cho em cảm thấy tốt lên,” anh ấy nói, “và thực sự, em yêu à, anh không quan tâm đến việc sửa sang lại ngôi nhà chỉ cho ba tháng thuê”.

“Vậy thì hãy để chúng ta xuống ở dưới tầng,” tôi nói, “ở đó có những căn phòng rất đẹp.”

Sau đó, anh ấy ôm lấy tôi vào lòng và gọi tôi là một con ngỗng nhỏ hạnh phúc, và nói rằng anh ấy sẽ xuống hầm nếu tôi muốn, và biện minh lại.

Nhưng anh ấy đủ đúng về chiếc giường và cửa sổ và mọi thứ.

Đó là một căn phòng thoáng mát và thoải mái mà bất kỳ ai cũng mong muốn, và tất nhiên, tôi sẽ không ngó ngàng đến mức làm anh ấy khó chịu chỉ vì một ý thích bất chợt.

Tôi thực sự rất thích căn phòng lớn đấy, tất cả ngoại trừ đồng giấy dán kính khung đó.

Từ một cửa sổ, tôi có thể nhìn thấy khu vườn, những vòm cây bí ẩn rợp bóng mát, những bông hoa cổ thụ đầy sức sống, và những bụi và hàng cây rậm rạp.

Ngoài ra, tôi còn có được một tầm nhìn tuyệt đẹp ra vịnh và một bến cảng tư nhân nhỏ thuộc khu nhà. Ở đó có một con ngõ đẹp rợp bóng cây chạy từ khu nhà xuống. Tôi luôn cảm thấy thích thú khi nhìn mọi người đi trên rất nhiều con đường và lùm cây nhỏ này, nhưng John đã cảnh báo tôi rằng ít nhất là đừng nhường chỗ cho những điều ưa thích. Anh ấy nói rằng với khả năng tưởng tượng và thói quen dựng truyện của tôi, một người yếu thần kinh như tôi chắc chắn sẽ dẫn đến tất cả các kiểu tưởng tượng hão huyền, và rằng tôi phải dùng ý chí và trí tuệ mình miễn để điều chỉnh khuynh hướng. Vì vậy, tôi cố gắng.

Tôi nghĩ rằng đôi khi nếu tôi chỉ đủ khỏe để viết một chút thì nó sẽ làm giảm bớt các sức ép ý tưởng và giúp tôi nghỉ ngơi.

Nhưng tôi thấy mình khá mệt khi phải cố gắng.

Thật chán nản khi không có bất kỳ lời khuyên hay sự đồng hành nào với công việc của tôi. Khi tôi thực sự khỏe, John nói rằng chúng tôi sẽ yêu cầu anh họ Henry và Julia xuống thăm trong một thời gian dài; nhưng anh ấy nói rằng anh ấy sẽ sớm đặt những chiếc pháo bông vào vỏ gối của tôi như để cho tôi có những kích thích như bây giờ.

Tôi ước tôi có thể khỏe lại nhanh hơn.

Nhưng tôi không được nghĩ về nó nữa. Miếng giấy dán này nhìn tôi như thể nó biết nó có ảnh hưởng xấu xa như thế nào!

Có một điểm cứ lặp đi lặp lại, là nơi mà cái hoạ tiết trườn ra như một chiếc cổ bị gãy và hai con mắt lồi nhìn chăm chăm ngược lại bạn.

Tôi rất tức giận với sự ngạo mạn và vĩnh hằng của nó. Chúng bò lên, xuống và sang ngang, và đôi mắt vô hồn không chớp đó, ở khắp mọi nơi. Có một chỗ mà hai bề ngang không trùng nhau, và mấy con mắt ngược lên phía trên và xuống dưới trên đường thẳng, cái này cao hơn cái kia một chút.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nhiều nét diễn đạt trong một vật vô tri vô giác như vậy trước đây, và tất cả chúng ta đều biết chúng có bao nhiêu biểu cảm! Khi còn nhỏ, tôi thường thức trắng vì trải qua nhiều sự chiêm đải kinh hoàng, từ những bức tường trống và đồ đạc đơn sơ hơn hầu hết những đứa trẻ có thể tìm thấy trong một cửa hàng đồ chơi.

Tôi nhớ đến cái nháy mắt hiền hoà của tay nắm cửa, trong văn phòng cũ kĩ mà chúng tôi từng có, và ở đó có một chiếc ghế luôn đóng vai trò như một người bạn hoàn hảo.

Tôi đã từng cảm thấy rằng nếu thấy bất kỳ thứ gì đó trông khiếp sợ, thì tôi luôn có thể nhảy vào chiếc ghế đó và sẽ được an toàn.

Tuy nhiên, đồ đạc trong căn phòng này không tề đến mức bất hài hòa để chúng tôi phải mang tất cả từ tầng dưới lên. Tôi cho rằng khi đây được sử dụng như một căn phòng để chơi, họ phải mang những thứ của nhà điều dưỡng ra ngoài, và không có gì là lạ! Tôi chưa bao giờ thấy sự tàn phá nào khủng khiếp như những đứa trẻ ở đây đã gây ra.

Cái giấy dán tường, như tôi đã từng nói trước đây, bị xé ra từng chỗ, và nó gán bó hơn cả một người anh em – chúng phải có tính kiên trì cũng như lòng hận thù.

Sau đó, cái sàn nhà bị trầy xước, đục khoét và vỡ vụn, lớp thạch cao bị đào hết chỗ này đến chỗ khác, và chiếc giường nặng nề này, tất cả những gì chúng tôi tìm thấy trong phòng, trông như thể nó đã phải trải qua nhiều cuộc ẩu đả rồi.

Nhưng tôi không bận tâm đến nó chút nào - chỉ riêng tờ giấy dán mà thôi.

Em gái của John đến. Thật là một cô gái dễ mến, và còn rất cẩn thận với tôi! Tôi không được để cô ấy nhìn thấy tôi đang viết.

Cô ấy là một quản gia hoàn hảo và nhiệt tình, và hy vọng không nghề nào tốt hơn. Tôi thực sự tin rằng cô ấy nghĩ việc viết lách đã khiến tôi bị ốm!

Nhưng tôi có thể viết thư khi cô ấy đi ra ngoài, và nhìn cô ấy đi được một đoạn dài từ những khung cửa sổ này.

Có một con đường chính, quanh co, rợp bóng mát, và một con đường chỉ nhìn ra phía đồng ruộng. Cũng là một cánh đồng đáng yêu, đầy những cây du vĩ và đồng cỏ nhưng.

Cái giấy dán này có một loại hoa văn phụ mang sắc thái khác, một tờ giấy đặc biệt khó chịu, vì bạn chỉ có thể nhìn thấy nó trong một khoảng ánh sáng nhất định và lại không rõ ràng khi khác.

Nhưng ở những nơi mà nó không bị mờ đi và ở nơi có ánh nắng mặt trời, tôi có thể thấy một bóng dáng kỳ lạ, khiêu khích, một loại vô định hình, có vẻ như đang buồn rầu đằng sau cái thiết kế phía trước ngớ ngẩn và dễ thấy đó.

Em ấy đang ở cầu thang!

Ngày 4 tháng 7 đã qua! Mọi người đã đi hết và tôi thì kiệt sức. John nghĩ rằng việc gặp gỡ một công ty nhỏ có thể giúp ích cho tôi, vì vậy chúng tôi mời mẹ, Nellie, và lũ trẻ xuống trong một tuần.

Tất nhiên là tôi chẳng làm gì cả. Giờ đây, Jennie có thể đảm đương mọi thứ.

Nhưng nó vẫn khiến tôi mệt mỏi như thế.

John nói nếu tôi không mau chóng khỏe lại sớm hơn, anh ấy sẽ gửi tôi đến Weir Mitchell vào mùa thu.

Nhưng tôi không muốn đến đấy chút nào. Tôi có một người bạn đã từng ở chỗ anh ta một lần, và cô ấy nói rằng anh ta cũng giống như John và anh trai tôi, chỉ hơn thế thôi!

Ngoài ra, nó là một quyết định còn khá xa vời.

Tôi không cảm thấy có đáng để nhúng tay vào làm bất cứ điều gì, và tôi đang trở nên lo lắng và hoang mang một cách đáng sợ.

Tôi khóc chẳng vì lý do gì, và khóc hầu hết mọi lúc.

Tất nhiên là tôi không khóc trước John, hay bất kì ai, ở đây, mà chỉ khi tôi ở một mình.

Và tôi đang thực sự được ở một mình lúc này. John rất thường xuyên phải ở lại trong thị trấn bởi những ca bệnh nghiêm trọng, còn Jennie thì tốt và để tôi một mình khi tôi muốn cô ấy làm vậy.

Vì vậy, tôi đi dạo một chút trong khu vườn hoặc đi xuống con đường xinh xắn đó, ngồi trên hiên nhà bên dưới tán hoa hồng, và nằm ở đấy một cách thoải mái.

Tôi đang dần cảm thấy thích căn phòng mặc dù vẫn còn cái giấy dán tường. Có lẽ là bởi vì cái giấy dán tường.

Nó ăn sâu vào tâm trí tôi như vậy!

Tôi nằm đây trên chiếc giường bất động tuyệt vời này — tôi tin là nó đã được đóng đinh xuống — và để nguyên theo khuôn mẫu đó hàng giờ. Nó cũng tốt như thể đục dụng cụ, tôi dám chắc là thế. Tôi bắt đầu, chúng ta sẽ nói, ở dưới cùng, ở góc đằng kia, nơi nó chưa được chạm vào, và tôi quyết định cả ngàn lần rằng tôi sẽ lần theo cái hoa văn vô nghĩa đó để đến được cái kết luận nào đó.

Tôi biết một chút về nguyên tắc thiết kế, và tôi biết thứ này không được sắp xếp theo bất kỳ quy luật nào về bức xạ, sự xen kẽ, sự lặp lại, hay tính đối xứng, hay bất kỳ thứ gì khác mà tôi từng nghe nói đến.

Tất nhiên, nó được lặp lại theo chiều rộng, nhưng không theo cách khác.

Nhìn theo một cách, mỗi bề rộng đứng riêng lẻ, những đường cong phình ra và nở rộ—một kiểu “Romanesque suy yếu” với những cơn mê sảng—đi lạch bạch theo từng hàng riêng biệt.

Nhưng, mặt khác, chúng kết nối theo đường chéo, và những đường viền trải dài chạy ra ngoài thành những làn sóng xiên xẹo đến kinh dị về thị giác, giống như rất nhiều rong biển đang rượt đuổi nhau.

Toàn bộ mọi thứ cũng đi theo chiều ngang, ít nhất là nó có vẻ như vậy, và tôi kiệt sức khi cố gắng phân biệt thứ tự mà nó đi theo hướng đó.

Chúng đã sử dụng chiều rộng theo hướng nằm ngang cho một bức phù điêu, và điều đó làm tăng thêm sự hỗn loạn một cách tuyệt vời.

Có một đầu của căn phòng mà nó gần như còn nguyên vẹn, và ở đó, khi ánh đèn chéo mờ đi và mặt trời thấp chiếu thẳng vào nó, tôi gần như có thể ưa thích bức xạ, — những bức tranh lơ bịch vô tận ấy dường như hình thành xung quanh một tâm điểm chung và lao đi trong những cú lao dốc kéo dài với mức độ điên cuồng như nhau.

Nhìn theo nó khiến tôi mệt mỏi. Tôi phải chớp mắt đã, tôi nghĩ vậy.

Tôi không biết tại sao tôi nên viết cái này.

Tôi không muốn viết.

Tôi không cảm thấy có thể viết được.

Và tôi biết John sẽ nghĩ điều đó thật vô lý. Nhưng tôi *phải* nói ra những cảm giác và suy nghĩ của tôi bằng cách nào đó - quả là một sự nhẹ nhõm!

Nhưng sự nỗ lực dường như đang ngày càng lớn hơn sự giải vây.

Nửa quãng thời gian tôi lười biếng đến khung khiếp, và nằm ra đó rất nhiều.

John nói rằng tôi không được để mất sức, và cho tôi uống dầu gan cá cùng rất nhiều thuốc bổ và nhiều thứ, không nói gì đến bia, rượu và thịt quý hiếm.

John thân yêu! Anh ấy rất yêu tôi, và ghét việc tôi bị ốm. Tôi đã cố gắng để có một cuộc trò chuyện thực sự nghiêm túc phải chằng với anh ấy vào ngày hôm trước, và nói với anh ấy rằng tôi mong anh ấy sẽ để tôi đi và đến thăm anh họ Henry và Julia.

Nhưng anh ấy nói rằng tôi không thể đi, cũng như không thể chịu đựng được sau khi tôi đến đó; và tôi đã không bịa ra được một lý do nào tốt cho mình, vì tôi đã khóc trước khi tôi nói xong.

Đó là một nỗ lực lớn đối với tôi để suy nghĩ ngay thẳng. Tôi cho rằng chỉ có sự suy nhược thần kinh này thôi.

Và John thân yêu đã ôm lấy tôi trong vòng tay của anh ấy, bế tôi lên trên tầng, đặt tôi trên giường, ngồi bên tôi, và đọc cho tôi nghe cho đến khi tôi ngủ.

Anh ấy nói tôi là cục cưng của anh ấy, là niềm an ủi của anh ấy và tất cả những gì anh ấy có, và rằng tôi phải chăm sóc bản thân, và giữ gìn sức khỏe vì của anh ấy.

Anh ấy nói rằng không ai ngoài bản thân tôi có thể giúp tôi thoát khỏi điều đó, rằng tôi phải sử dụng ý chí và sự tự chủ của mình và không để bất kỳ sự tưởng tượng ngớ ngẩn nào bám lấy tôi.

Có một niềm an ủi đó là đứa bé đang sống khỏe mạnh, hạnh phúc, và không phải ở lại cái nhà điều dưỡng với một bức giấy dán tường kinh khủng này.

Nếu chúng ta không dùng nó, đứa bé thân yêu sẽ phải làm thế! Thật là một sự lẩn tránh may mắn! Tại vì, tôi sẽ không để con của mình, một sinh vật nhỏ bé đa cảm, phải sống trong một căn phòng chứa những điều như vậy.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó trước đây, nhưng thật may mắn khi cuối cùng John đã giữ lại tôi ở đây. Tôi có thể chịu đựng nó dễ dàng hơn nhiều so với một đứa trẻ, bạn thấy đấy.

Tất nhiên tôi không bao giờ đề cập đến chuyện đó với họ nữa, - Tôi quá khôn ngoan, - nhưng tôi vẫn luôn theo dõi nó.

Có những điều trong cái giấy dán đó mà không ai biết ngoài tôi, hoặc sẽ không bao giờ biết.

Đằng sau cái hoạ tiết phía bên ngoài đó, những hình thù mờ ảo ngày càng rõ ràng hơn.

Nó luôn giữ nguyên hình dạng, chỉ là rất nhiều.

Và nó giống như một người phụ nữ khom lưng và chui rúc đằng sau cái hoạ tiết đó. Tôi không thích nó chút nào. Tôi tự hỏi - tôi bắt đầu nghĩ - tôi ước gì John sẽ đưa tôi ra khỏi đây!

Thật khó để nói chuyện với John về trường hợp của tôi, bởi vì anh ấy rất khôn ngoan, và bởi vì anh ấy yêu tôi như vậy.

Nhưng tôi đã thử làm thế đêm qua.

Đó là một đêm trăng. Vàng trắng toả sáng xung quanh, giống như mặt trời vậy.

Đôi khi tôi ghét phải nhìn thấy nó, nó lướt rất chậm và luôn đi qua cửa sổ này hay cửa sổ khác.

John đang ngủ và tôi ghét phải đánh thức anh ấy, vì vậy tôi cứ ngồi yên và ngắm nhìn ánh trăng trên cái giấy dán nhấp nhô đó cho đến khi tôi cảm thấy rợn người.

Bóng dáng mờ ảo phía sau dường như làm lay chuyển hoa văn, như thể có ta muốn lao ra ngoài.

Tôi nhẹ nhàng đứng dậy và đi ra sờ xem cái giấy dán có phải đã di chuyển không, và khi tôi quay lại thì John đã tỉnh.

"Có chuyện gì vậy, em yêu?" anh ấy nói. "Đừng đi như thế — em sẽ bị lạnh đó."

Tôi nghĩ đây là thời điểm thích hợp để nói chuyện, vì vậy tôi nói với anh ấy rằng tôi thực sự không có lợi gì khi phải ở đây, và tôi ước anh ấy có thể đưa tôi đi khỏi.

"Sao thế em yêu!" anh ấy nói, "hợp đồng thuê của chúng ta sẽ hết hạn sau ba tuần, và anh không thể biết phải làm thế nào để rời đi trước lúc ấy."

"Việc chữa trị không được thực hiện ở nhà, và anh không thể rời thị trấn ngay bây giờ. Tất nhiên nếu em gặp bất kỳ nguy hiểm nào thì anh có thể và sẽ làm, nhưng em đang thực sự tốt hơn, em yêu, cho dù em có thể nhận thấy điều đó hay không. Anh là một bác sĩ, em à, và anh biết. Em trông khoẻ mạnh và tươi tắn, khẩu vị của em cũng tốt hơn. Anh thực sự cảm thấy dễ dàng hơn với em."

"Em không tăng cân tí nào," tôi nói, "cũng không nhiều; và sự khẩu vị của em có thể tốt hơn vào buổi tối, khi anh ở đây, nhưng sẽ tệ hơn vào buổi sáng khi anh vắng nhà."

"Hãy phù hộ cho trái tim nhỏ bé của cô ấy!" anh ấy nói và ôm chặt lấy tôi; "cô ấy có thể sẽ ốm như cô ấy hài lòng! Nhưng bây giờ hãy giờ hãy nâng cao năng suất bằng cách đi ngủ, và nói chuyện đó vào sáng mai!"

"Và anh sẽ không đi đâu chứ?" Tôi buồn bã hỏi.

"Tại sao chứ, làm sao anh có thể, em yêu? Chỉ còn ba tuần nữa thôi và chúng ta sẽ có một chuyến du lịch nhỏ vài ngày trong khi Jennie chuẩn bị nhà cửa. Thực sự, em à, em đang khoẻ hơn đấy!"

"Có lẽ tốt hơn về cơ thể" —Tôi bắt đầu, và dừng lại ngay, vì anh ấy ngồi bật dậy và nhìn tôi với ánh mắt nghiêm khắc, trách móc đến nỗi tôi không thể nói thêm lời nào.

"Em yêu của anh," anh ấy nói, "Anh cầu xin em, vì lợi ích của anh và vì lợi ích của con chúng ta, cũng như của chính em, rằng em sẽ không bao giờ tức thời để ý tưởng đó vào đầu mình nữa! Không có gì quá nguy hiểm, quá hấp dẫn đối với một tính khí như

em. Đó là một suy nghĩ sai lầm và ngu xuẩn. Em không thể tin tưởng anh với tư cách là một bác sĩ khi anh nói với em như vậy sao? ”

Và vì vậy, tất nhiên tôi không nói gì thêm về chuyện đó, và chúng tôi đã đi ngủ sau đó không lâu. Anh ấy nghĩ rằng tôi đã ngủ trước, nhưng tôi thực chất không, —tôi đã nằm đó hàng giờ để cố gắng quyết định xem cái họa tiết trước và họa tiết sau có thực sự di chuyển cùng nhau hay riêng biệt.

Với một họa tiết như thế này, dưới ánh sáng ban ngày, sự thiếu trình tự, bất chấp quy luật, chính là tác nhân thường xuyên gây khó chịu cho một tâm trí bình thường.

Màu sắc đủ ghê tởm, không đáng tin cậy, và đủ để gây bức tức, nhưng đồng hoa vẫn đang bị biến dạng.

Bạn nghĩ bạn đã kiểm soát được nó, nhưng ngay khi bạn làm theo đúng cách, nó sẽ lộn ngược trở lại và bạn lại như thế. Nó tát vào mặt bạn, quật ngã bạn, và chà đạp lên bạn. Nó giống như một giấc mộng tồi tệ.

Các họa tiết bên ngoài là một kiểu arabesque cầu kì, làm liên tưởng đến một loại nấm. Nếu bạn có thể tưởng tượng ra một cây nấm toadstool nổi dài vô tận, một chuỗi những cây nấm toadstool vô tận, mọc và nảy mầm theo từng đợt, —tại sao, đó là một cái gì đó giống như vậy.

Thế đó, thi thoảng!

Có một điều đặc biệt rõ ràng về tờ giấy này, một điều dường như không ai nhận thấy ngoài bản thân tôi, và đó là nó thay đổi khi ánh sáng thay đổi.

Khi mặt trời chiếu qua cửa sổ phía đông - tôi luôn dõi theo tia sáng thẳng và dài đầu tiên - nó thay đổi nhanh đến mức tôi không bao giờ có thể tin được.

Đó là lí do tại sao tôi luôn theo dõi nó.

Khi có ánh trăng — mặt trăng tỏa sáng suốt đêm khi nó ở đó— tôi sẽ không biết đó là cùng một tờ giấy.

Vào ban đêm trong bất kỳ loại ánh sáng nào, trong hoàng hôn, ánh nến, ánh đèn, và tệ nhất là ánh trăng, nó đều trở thành chấn song tù! Ý tôi là cái họa tiết bên ngoài, và người phụ nữ đằng sau nó cũng rõ rệt hết mức có thể.

Trong một thời gian dài, tôi đã không nhận ra thứ hiện ra đằng sau là gì, —họa tiết phụ mờ ảo — nhưng giờ tôi khá chắc chắn đó là một phụ nữ.

Vào ban ngày, cô ấy dịu dàng, yên tĩnh. Tôi cho rằng đó là do cái họa tiết giữ cho cô ấy lặng yên như vậy. Thật là khó hiểu. Nó giữ cho tôi yên lặng hàng giờ.

Bây giờ tôi nằm nghỉ rất nhiều. John nói điều đó tốt cho tôi, và tôi có thể ngủ tất cả mọi lúc có thể.

Quả thực, anh ấy bắt đầu cái thói quen bằng cách bắt tôi nằm xuống nghỉ một giờ sau mỗi bữa ăn.

Đó là một thói quen rất xấu, tôi tin là thế, bạn thấy đấy, tôi không ngủ.

Và điều đó nuôi dưỡng sự lừa dối, vì tôi không nói với họ rằng tôi thức, – ồ, không!

Thực tế là tôi hơi sợ John.

Đôi lúc anh ấy có vẻ rất kỳ lạ, và ngay cả Jennie cũng có một cái nhìn không thể giải thích được.

Đôi khi nó làm tôi ngạc nhiên, giống như một giả thuyết khoa học, rằng có lẽ đó là do tờ giấy dán!

Tôi đã theo dõi John khi anh ấy không để ý, và đột ngột vào phòng với lý do ngây thơ nhất, và tôi đã bắt gặp anh ấy nhiều lần nhìn vào tờ giấy! Và cả Jennie nữa. Tôi đã bắt gặp Jennie với bàn tay của cô ấy chạm lên đó một lần.

Cô ấy không biết tôi đang ở trong phòng, và khi tôi hỏi cô ấy bằng một giọng nói trầm lặng, rất nhỏ, với thái độ kiềm chế nhất có thể, cô ấy đang làm gì với tờ giấy, cô ấy quay lại như thể bị bắt trộm, và trông khá tức giận – đã hỏi tôi tại sao tôi phải làm cô ấy sợ hãi như vậy!

Sau đó, cô ấy nói rằng tờ giấy nhuộm màu mọi thứ mà nó chạm vào, rằng cô ấy đã tìm thấy vết ố vàng trên tất cả quần áo của tôi và John, và cô ấy mong rằng chúng tôi sẽ cẩn thận hơn!

Nghe có vẻ không ngây thơ ư? Nhưng tôi biết cô ấy đang nghiên cứu cái hoạ tiết đó, và tôi quyết tâm rằng không ai có thể phát hiện ra nó ngoài bản thân tôi!

Cuộc sống bây giờ thú vị hơn rất nhiều so với trước đây. Bạn nhận thấy tôi có nhiều thứ hơn để mong đợi, đón chờ, để quan sát. Tôi thực sự ăn tốt hơn, và ít nói hơn trước.

John rất vui khi thấy tôi cải thiện! Anh ấy đã cười một chút vào ngày hôm trước, và nói rằng tôi dường như vẫn khỏe mạnh mẽ cho cái giấy dán đó.

Tôi đã dập tắt nó đi với một tiếng cười. Tôi không có ý định nói với anh ấy rằng đó là do cái giấy dán - anh ấy sẽ giễu cợt tôi. Anh ấy thậm chí có thể muốn đưa tôi đi.

Tôi không muốn rời đi bây giờ cho đến khi tôi tìm phát hiện ra điều đó. Còn một tuần nữa, và tôi nghĩ vậy là đủ.

Tôi cảm thấy tốt hơn bao giờ hết! Tôi không ngủ nhiều vào ban đêm, vì tôi thấy rất thú vị khi quan sát những diễn biến; nhưng tôi lại ngủ rất nhiều vào ban ngày.

Vào ban ngày, nó trông rất mệt mỏi và rắc rối.

Luôn có những chồi mới mọc trên cây nấm và những sắc thái mới của màu vàng trên nó. Tôi không thể đếm được chúng, mặc dù tôi đã cố gắng tận tâm.

Đó là màu vàng kỳ lạ nhất, cái giấy dán đó! Nó khiến tôi liên tưởng đến tất cả những thứ màu vàng mà tôi từng thấy – không phải những thứ đẹp đẽ như hoa mao lương, mà là những thứ màu vàng xấu, hôi cũ.

Nhưng có điều gì đó khác về tờ giấy đó – mùi! Tôi nhận ra nó ngay khi chúng tôi bước vào phòng, nhưng với nhiều không khí và ánh nắng mặt trời, nó không hẳn tệ. Nhưng Bây giờ chúng tôi đã phải trải qua một tuần sương mù và mưa, và dù cửa sổ có mở hay không, cái mùi đó vẫn ở đây.

Nó len lỏi khắp nhà.

Tôi thấy nó quanh quẩn trong phòng ăn, lướt qua phòng khách, trốn trong hành lang, nằm dài chờ tôi ở cầu thang.

Nó quẩn vào tóc tôi.

Ngay cả khi tôi đang đi xe, nếu tôi quay đầu lại đột ngột và bất ngờ - thì lại xuất hiện cái mùi đó!

Một mùi quá đặc biệt! Tôi đã dành hàng giờ để cố gắng phân tích nó, để tìm ra nó có mùi như thế nào.

Nó không tệ – thoát đầu rất nhẹ nhàng, nhưng là thứ tinh tế nhất, bền nhất mà tôi từng gặp.

Trong thời tiết ẩm ướt này thật là kinh khủng. Tôi thức dậy trong đêm và ngửi thấy nó ám theo tôi.

Lúc đầu nó từng quấy rầy tôi. Tôi đã có lúc nghiêm túc nghĩ đến việc đốt nhà - để thấy cái mùi.

Nhưng bây giờ tôi đã quen với nó. Điều duy nhất tôi có thể nghĩ rằng nó giống như *màu* của tờ giấy dán! Một mùi màu vàng.

Có một vệt rất vui trên bức tường này, thấp xuống, gần tấm lau. Một vệt chạy quanh phòng. Nó lên sau mọi đồ đạc, ngoại trừ chiếc giường, một cái vết dài, thẳng, thậm chí *mịn màng*, như thể nó đã được cọ xát nhiều lần.

Tôi tự hỏi nó đã được thực hiện như thế nào và ai đã làm nó, và họ làm nó để làm gì. Tròn và tròn và tròn - tròn và tròn và tròn - nó khiến tôi choáng váng!

Tôi thực sự đã khám phá ra điều gì đó ở cuối cùng.

Bằng việc theo dõi rất nhiều vào ban đêm, khi nó thay đổi như vậy, cuối cùng tôi đã phát hiện ra.

Hoạ tiết phía trước có di chuyển – và không có gì lạ! Người đàn bà đứng sau lắc nó!

Đôi khi tôi nghĩ rằng có rất nhiều người đàn bà phía sau, và đôi lúc chỉ có mỗi một người, và cô ấy bò xung quanh rất nhanh, và sự trườn của cô ấy làm rung chuyển tất cả.

Sau đó, ở những điểm rất sáng, cô ấy vẫn đứng yên, và trong những chỗ rất mờ, cô ấy chỉ cần nắm lấy các thanh và lắc chúng thật mạnh.

Và cô ấy luôn cố gắng trèo qua mọi lúc. Nhưng không ai có thể chui qua cái hoạ tiết đó - nó bóp nghẹt như vậy; tôi nghĩ đó là lý do tại sao nó có rất nhiều đầu.

Chúng trèo qua được, và sau đó cái hoạ tiết bóp nghẹt, lật ngược chúng, và làm cho mắt chúng trở nên trắng dã!

Nếu những cái đầu đó được che đi hoặc bị gỡ ra thì nó sẽ không tệ đến như vậy.

Tôi nghĩ rằng người phụ nữ đó được ra ngoài vào ban ngày!

Và tôi sẽ cho bạn biết lý do tại sao – một cách kín đáo – tôi đã nhìn thấy cô ấy!

Tôi có thể nhìn thấy cô ấy từ mọi cửa sổ chỗ tôi!

Đó là cùng một người phụ nữ, tôi biết là thế, vì cô ấy luôn đi rón rén, và hầu hết phụ nữ không thích đi đứng trước ánh sáng ban ngày.

Tôi nhìn thấy cô ấy trên con đường dài rợp bóng mát đó, đi lên và đi xuống. Tôi nhìn thấy cô ấy trong những giàn nho sẫm màu, lên theo khắp khu vườn.

Tôi nhìn thấy cô ấy trên con đường dài dưới những tán cây, len lỏi dọc theo, và khi một chiếc xe ngựa đến, cô ấy nấp dưới những cây dâu đen.

Tôi không dám trách cô ấy một chút nào. Chắc hẳn phải rất nhục nhã khi bị bắt gặp đi giữa ánh sáng ban ngày!

Tôi luôn khóa cửa khi tôi đi len lén giữa ánh sáng ban ngày. Tôi không thể làm điều đó vào ban đêm, vì tôi biết John sẽ nghi ngờ điều gì đó ngay lập tức.

Và John giờ đây thật kỳ lạ, đến nỗi tôi không muốn chọc tức anh ấy. Tôi ước anh ấy sẽ lấy một căn phòng khác! Bên cạnh đó, tôi không muốn ai đưa người phụ nữ đó ra ngoài vào ban đêm, ngoại trừ bản thân tôi.

Tôi thường tự hỏi liệu tôi có thể nhìn thấy cô ấy từ tất cả các cửa sổ cùng một lúc hay không.

Nhưng, dù tôi quay lại nhanh nhất có thể, tôi chỉ có thể nhìn một chỗ một lúc.

Và mặc dù tôi luôn nhìn thấy cô ấy nhưng cô ấy có thể len lỏi nhanh hơn tôi quay lại!

Tôi đã theo dõi cô ấy đi xa về phía ngoài đó vài lần, len lén nhanh như bóng mây trước gió lớn.

Giá mà cái hoạ tiết phía bên trên đó có thể được loại bỏ khỏi cái hoạ tiết phía dưới cùng! Ý tôi là làm thử thế, từng chút một.

Tôi đã phát hiện ra một điều thú vị khác, nhưng tôi sẽ không kể điều đó ra lần này! Không nên tin người quá nhiều.

Chỉ còn hai ngày nữa là xong tờ giấy dán này, và tôi nghĩ rằng John đang bắt đầu chú ý. Tôi không thích cái ánh mắt của anh ấy.

Và tôi đã nghe anh ấy hỏi Jennie rất nhiều câu hỏi chuyên môn về tôi. Cô ấy đã đưa ra một báo cáo rất tốt.

Cô ấy nói tôi ngủ rất ngon vào ban ngày.

John biết tôi không ngủ được vào ban đêm, tất cả là do tôi rất trầm lặng!

Anh ấy cũng hỏi tôi đủ thứ câu hỏi, và vờ tỏ ra rất yêu thương và tử tế.

Như thế tôi không thể nhìn thấu được anh ấy!

Tuy nhiên, tôi không ngạc nhiên khi anh ấy lại hành động như vậy, phải ngủ trước tờ giấy dán này trong ba tháng cơ mà.

Thứ duy nhất làm tôi quan tâm, nhưng tôi chắc chắn rằng John và Jennie đang bị ảnh hưởng bởi nó một cách trầm lặng.

Hoan hô! Hôm nay là ngày cuối cùng, nhưng thế là đủ. John sẽ ở lại thị trấn qua đêm và sẽ không ra ngoài cho đến tối nay.

Jennie muốn ngủ với tôi - một trò lấu cá! nhưng tôi đã nói với cô ấy rằng tôi chắc chắn nên nghỉ ngơi tốt hơn cho một đêm ở một mình.

Cách đó khá thông minh, vì thực sự tôi không đơn độc một chút nào! Ngay khi trời vừa sáng trắng, và cái thứ tội nghiệp đó bắt đầu bò và lắc cái hoa văn, tôi đứng dậy và chạy đến giúp cô ấy.

Tôi kéo và cô ấy lắc, tôi lắc và cô ấy kéo, và trước khi trời sáng chúng tôi đã bóc được tờ giấy đó ra.

Một dải cao khoảng bằng đầu tôi và một nửa xung quanh căn phòng.

Và rồi khi mặt trời ló dạng và cái hoa văn kinh khủng đó bắt đầu cười nhạo tôi, tôi tuyên bố sẽ xong việc với nó trong ngày hôm nay!

Ngày mai chúng tôi rời đi, và họ sẽ dọn hết đồ đạc của tôi xuống để để lại mọi thứ như cũ.

Jennie sững sốt nhìn vào bức tường, nhưng tôi vui vẻ nói với cô ấy rằng tôi đã làm điều đó hoàn toàn bất chấp sự thiếu sót.

Cô ấy cười và nói rằng cô ấy sẽ không phiền khi tự mình làm việc đó, nhưng tôi không được phép để mình mệt mỏi.

Lần đó cô ấy đã phản bội lại chính mình như thế!

Nhưng tôi ở đây, và không ai động vào tờ giấy dán này ngoài tôi—không còn sống!

Cô ấy đã cố gắng đưa tôi ra khỏi phòng — điều đó quá kiên nhẫn! Nhưng tôi nói rằng bây giờ ở đây rất yên tĩnh và trống rỗng và sạch sẽ đến mức tôi tin rằng tôi sẽ lại nằm xuống và ngủ một giấc hoàn toàn có thể; và không được đánh thức tôi ngay cả khi ăn tối — tôi sẽ báo lại khi tôi thức dậy.

Và bây giờ cô ấy đã đi khỏi, và những người hầu cũng vậy, và mọi thứ cũng đã biến mất, và không còn gì ngoài chiếc giường lớn bị đóng đinh đó, với tấm nệm vải mà chúng tôi tìm thấy trên nó.

Chúng tôi sẽ ngủ ở tầng dưới đêm nay, và đi thuyền về nhà vào ngày mai.

Tôi khá thích căn phòng, bây giờ nó đã được trống trơn một lần nữa.

Làm thế nào những đứa trẻ đó có thể xé được ở đây!

Cái đầu giường này đã bị mòn đi kha khá!

Nhưng tôi phải đi làm rồi.

Tôi đã khoá cửa và ném chìa khóa xuống lối đi phía trước.

Tôi không muốn ra ngoài và cũng không muốn có ai vào nhà, cho đến khi John về.

Tôi muốn làm anh ấy ngạc nhiên.

Tôi có một sợi dây ở đây mà ngay cả Jennie cũng đã không tìm. Nếu người phụ nữ đó thoát ra ngoài và cố gắng chạy trốn, tôi có thể trói cô ấy lại!

Nhưng tôi quên mất rằng tôi không thể vươn xa nếu không có bất cứ chỗ dựa gì để đứng vững!

Cái giường này sẽ không di chuyển!

Tôi cố gắng nhấc và đẩy nó cho đến khi tôi mềm nhũn, và sau đó tôi đã tức giận đến mức cắn một miếng nhỏ ở một phía góc — nhưng nó khiến răng tôi đau.

Sau đó, tôi bóc tất cả những tờ giấy mà tôi có thể với tới khi đứng trên sàn. Nó dính khỉnh khiếp và cái hoạ tiết thích thú với điều đó! Tất cả những cái đầu bị bóp nghẹt, đôi mắt củ ấu, và những đám nấm mọc lổn nhổn chỉ biết thét lên cười nhạt!

Tôi đủ tức giận để làm một điều gì đó nguy hiểm. Nhảy ra khỏi cửa sổ sẽ là một hành động đáng ngưỡng mộ, nhưng các cái thanh này quá chắc chắn để có thể thử được.

Ngoài ra tôi sẽ không làm điều đó. Dĩ nhiên là không. Tôi biết rõ rằng một bước như vậy là không đúng và có thể bị hiểu sai.

Tôi thậm chí không thích nhìn ra ngoài cửa sổ — có rất nhiều người phụ nữ len lỏi như vậy, và họ chạy rất nhanh.

Tôi tự hỏi rằng tất cả họ có đều thoát ra khỏi tờ giấy dán đó như tôi đã làm?

Nhưng giờ đây tôi đã được buộc chặt bởi sợi dây được giấu kỹ của mình — bạn sẽ không đưa tôi ra khỏi con đường phía đó!

Tôi cho rằng tôi sẽ phải lùi lại phía sau cái hoạ tiết khi trời tối, và điều đó thật khó!

Thật là dễ chịu khi được ra bên phía căn phòng tuyệt vời này và đi loanh quanh theo ý mình!

Tôi không muốn đi ra ngoài. Tôi sẽ không làm thế, ngay cả khi Jennie yêu cầu tôi.

Ở phía bên ngoài, bạn phải đi loanh quanh trên mặt đất, và mọi thứ có màu xanh lá thay vì màu vàng.

Nhưng ở đây tôi có thể lướt nhẹ nhàng trên sàn nhà, và vai tôi vừa vịn với cái vuốt dài quanh bức tường, vì vậy tôi không thể lạc đường.

Tại sao, John lại đứng ở cửa!

Nó không ích gì, anh yêu, anh không thể mở nó!

Làm thế nào anh ấy có thể gọi và đập!

Bây giờ anh ấy đang hét lên vì một cái riu.

Thật là tiếc nếu phá bỏ cánh cửa xinh đẹp đó!

"John anh yêu!" tôi nói với giọng điệu nhẹ nhàng nhất, "chìa khóa nằm ở bậc thang phía trước, dưới một chiếc lá cây!"

Điều đó khiến anh ấy im lặng trong một lát.

Sau đó, anh ấy nói - rất khẽ, "Mở cửa ra, em yêu của anh!"

"Em không thể," tôi nói "Chìa khóa nằm ở cửa trước dưới một chiếc lá cây!"

Và tôi lại lặp lại điều đó vài lần, rất nhẹ nhàng và chậm rãi, và nói lại điều đó thường xuyên để anh ấy phải đi xem, và anh ấy đã hiểu, tất nhiên rồi, và anh ấy bước vào. Anh ấy dừng lại ngay trước cửa.

"Có chuyện gì vậy?" anh ấy hét lên. "Vì Chúa, em đang làm gì vậy!"

Tôi vẫn cứ len lén như cũ, nhưng tôi nhìn anh qua vai tôi.

"Cuối cùng thì em cũng đã ra ngoài," tôi nói, "bất chấp cả anh và Jane! Và em đã rút bỏ gần hết tờ giấy, vì vậy anh không thể đưa em trở lại!"

Giờ đây tại sao người đàn ông đó lại phải ngắt đi? Nhưng anh ta đã ngắt, ngay phía bên kia con đường cạnh bức tường của tôi, vì vậy mọi lúc tôi lại phải chui qua anh ta!

**** HẾT ****